

Koeien- Kunstste- naars

VAN KERAMIEK TOT VERKEERSBORDEN, VAN
SCHILDERIJEN TOT BRONZEN BEELDEN - KOEIEN
ZIJN TERUG TE VINDEN IN ALLERLEI KUNSTVORMEN.
VIER KUNSTENAARS VERTELLEN WAAROM HET DIER
HUN GROTE INSPIRATIEBRON IS.

Tekst: Robine Roordink

“Mijn beelden moeten de koe op haar best laten zien”

WIE: PIETER VAN GOOR (58)
UIT: ERP
MAAKT: KOEIENBEELDEN/-SCULPTUREN
INFO: WWW.ATELIERCHEVA.NL

Als fokkerijdeskundige van rundvee heeft beeldhouwer Pieter van Goor veel te maken met runderen. Zijn passie voor beeldhouwen ontstond twaalf jaar geleden, toen zijn werkgever een relatiegeschenk zocht. “Ons team dacht aan een koeienbeeld, alleen een mooi beeld was niet te vinden”, vertelt Pieter. Na een aantal weken zoeken, zag Pieter een koeienschulptuur bij een gieterij. Het was een gedrocht met een foute anatomie, maar had wél het juiste formaat. “Ik nam een wassen afgietsel mee om te laten vormgeven door een kunstenaar. Eenmaal thuis begon ik het zelf te bewerken met een aardappelschilmesje.” Pieter ontdekte dat hij het leuk vond om het beeld aan te passen en te boetseren. Een hobby werd geboren. “Die is inmiddels uit de hand gelopen.” Als beeldhouwer houdt Pieter zich met twee onderwerpen bezig: paarden en koeien. “Mensen vragen ook weleens of ik andere dieren wil maken, maar dat doe ik niet. Ik

maak de beelden op mijn manier. De koe moet rust uitstralen, dus zorg ik dat ze graast of je aankijkt. Mijn paarden moeten juist in beweging zijn.” Pieter heeft een ideaalbeeld in zijn hoofd. In zijn beeldhouwkunst moet de koe op haar best te zien zijn. “Het is mooi als een boer mijn koe ziet en zegt dat hij haar wel op stal zou willen hebben.” Het boetseren van een beeld kan maanden duren. “Ik kan eerst heel enthousiast zijn, maar de volgende dag vinden dat de nek drie millimeter te lang is. Echt perfect is het nooit, anders zou de koe wel tot leven komen en weglopen. De details maken het beeld karakteristiek.” Bij zijn grotere beelden gebruikt Pieter inmiddels een nieuwe werkwijze. Hij maakt dieren die niet massief maar open zijn en minder gedetailleerd. Alles wat geen functie heeft, laat hij weg. “Maar de anatomie moet wel kloppen.”

WIE: TINE VAN HOUSELT (52)
UIT: LAREN (GD)
MAAKT: KOEIENVERKEERSBORDEN/
-SCHILDERIEN
INFO: WWW.TINEVANHOUSELT.NL

Boerin en kunstenares Tine van Houselst is dagelijks in de weer met koeien. Als dochter van melkveehouders bezocht ze de dieren vanaf het moment dat ze kon lopen. Inmiddels heeft de Gelderse een eigen melkveebedrijf met haar partner. De koe speelt een grote rol in haar leven. Tekenen doet Tine van jongs af aan. Haar voormalige burens waren haar eerste opdrachtgevers. “Zij hadden in mijn ogen een ‘echte’ boerderij met allerlei dieren; wij hadden alleen koeien. Zes jaar lang kwam ik er elke dag. De burens vonden dat prima, als ik maar tekeningen meenam. Ik tekende altijd boerderijtaferelen. Omdat ik in zes jaar zoveel tekeningen heb gemaakt, ligt daar mijn basis.” In 1998 begint Tine zich te focussen op het schilderen van koeien, wanneer ze op het melkveebedrijf van haar partner gaat wonen. Ze begint de beste koe van de stal, Gretha, te tekenen. “Dat het resultaat zo goed zou zijn en dat mijn schilderkunst zich zo snel zou ontwikkelen, had ik niet verwacht.”

Een halfjaar later krijgt ze haar eerste opdracht. Haar eerste verkeersbord beschildert de kunstenares in 2007, wanneer het stel de beschikking krijgt over een koeienoversteekplaats. Omdat de gemeente geen verkeersbord wil schenken, beschildert de kunstenares een oud bord. Er komen hollende koeien op te staan. Het bord vormt het eerste in een serie van springende koeien. “Als koeien voor het eerst naar buiten mogen, rennen en springen ze door de wei. Dat is de enige keer in het jaar dat ze zo dol doen. Ik sta dan altijd klaar om foto’s te maken, die ik later nateken.” De gang in Tines huis hangt vol met door haar beschilderde borden. Bij de oversteekplaats staan er twee die veel aandacht krijgen van voorbijgangers. “In de zomer staan mensen soms in de rij om ze te fotograferen. Het zijn misschien wel de meest gefotografeerde verkeersborden van Nederland!”

“Zes jaar lang maakte ik elke dag een tekening”

WIE: ANITA AMMERLAAN (40)
UIT: ROOSENDAAL
MAAKT: LIGHTSCAPES
INFO: WWW.ANITAAMMERLAAN.COM

**“Soms staan mijn
vingerafdrukken nog op
het schilderij”**

Beeldend kunstenares Anita Ammerlaan is opgegroeid op een melkveebedrijf en afgestudeerd aan de Willem de Kooning Academie in 1999. Tijdens haar zoektocht naar inspiratie ontdekt ze dat de koe haar muze is. Het dier is de rode draad in haar leven. De koeienkop is haar favoriete schilderonderwerp. “Daaraan kun je ze echt herkennen. Koeien zijn net als mensen individuen”, vertelt Anita. De Roosendaalse schildert koeienportretten met een heel kleurige achtergrond. Vroeger was haar werk realistischer. “Op den duur kwam ik vast te zitten. Ik dacht dat dit aan de koe als onderwerp lag. Later merkte ik dat ik toe was aan een andere manier van schilderen”, zegt Anita. Geïnspireerd door het Portugese landschap begint ze te werken met acrylverf in allerlei kleuren. “De precieze techniek ga ik niet verklappen hoor, maar ik gebruik mijn handen om een kleurrijk geheel met veel reliëf te boetseren. Soms staan mijn vingerafdrukken nog op het schilderij!”

Anita schildert in die periode andere onderwerpen dan de koe, zogenoemde *Lightscares* (abstracte kleurenpracht). Uiteindelijk komt ze toch weer bij de koe uit. Tijdens een bezoek aan het melkveebedrijf van haar vader en oom leidt Anita de dieren voor het eerst langs melkrobots. “Dat was een hele gebeurtenis, waarbij ik oog in oog stond met de koe. Daarna ben ik ze weer gaan schilderen, maar dan in de *Lightscape*-vorm.” Inmiddels kan Anita leven van haar kunst. Eén van haar dromen is daarmee in vervulling gegaan: haar werk hangt in haar galerie in Roosendaal. De kunstenares wil zich meer gaan focussen op het geven van workshops. “Ik wil cursisten onder andere leren om koeien te schilderen op hun manier, maar ik merk ook dat ik behoefte heb om mezelf te ontwikkelen. Hoe dat zal gaan, weet ik niet. Maar zeker is dat de koe een speciaal plekje in mijn hart blijft houden.”

Keramiste Tineke van Gils en haar man zijn een *Boer zoekt vrouw*-stel avant la lettre. De twee ontmoeten elkaar tien jaar voor de eerste uitzending van de populaire tv-show. Tineke verliet Amsterdam om op de melkveehouderij in Schipluiden te gaan wonen. Daar raakte ze geïnspireerd door de koe.

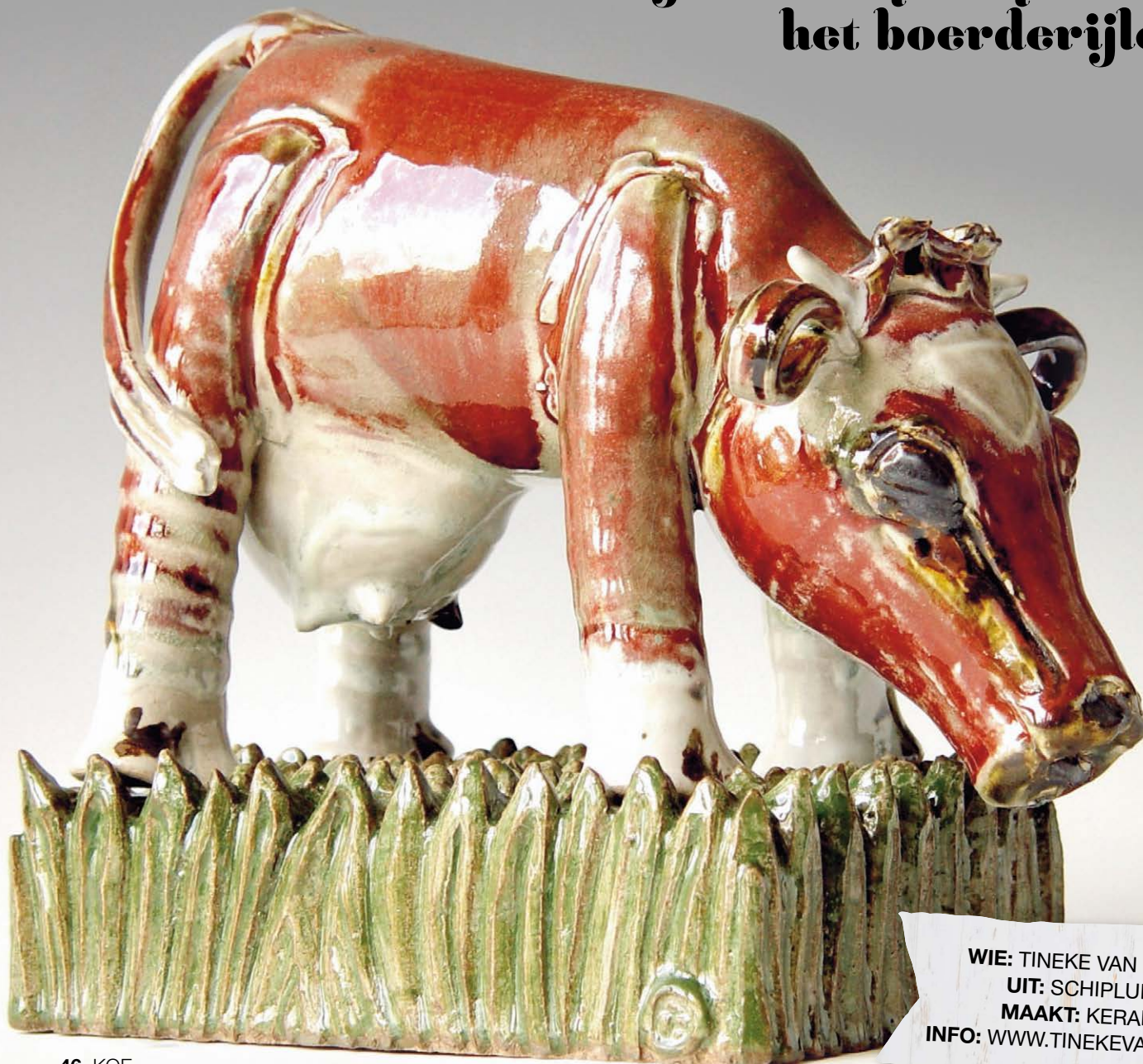
De keramiste vindt dat haar werk is thuisgekomen op de boerderij. "Mijn werkwijze staat dicht bij de aarde. Alles wat ik maak, wordt al draaiende gevormd. Ik werk heel direct en voeg weinig toe. Op de boerderij moet je ook rechttoe rechtaan werken, dus mijn kunst past hier perfect."

Tineke is al dertig jaar pottenbakster. Op het moment dat haar handen de klei raakten, wist Tineke dat ze voorbestemd was voor dit werk. Haar creaties zijn bekend in binnen- en buitenland en ze deed mee aan vele exposities. Haar werk vormt ze in natte klei. Als Tineke koeien maakt, probeert ze hun karakter te laten zien. "Het dier moet een relatie met je aangaan. Bij

een stier wil ik zijn kracht tot uitdrukking brengen." De kunstenaar is ook productiedraaier. Als ze stapels borden draait, jeuken haar handen om aan kunstwerken te beginnen. "Maar bij het maken van een koe kan ik weer technieken tegenkomen die fantastisch zijn voor bijvoorbeeld theepotten." Bij haar koeienzulen, ook wel piëdestallen, staat de koe letterlijk op een voetstuk. "Ze gaan over het koeienleven en het landschap in Midden-Delfland. Zo maakte ik een piëdestal van gestapelde kazen, een Campina Melkuniezuil en een zuil van een koe die op meerdere aardlagen staat."

Voor een Chinese expositie in 2008 maakte Tineke theepotten in de vorm van brandrode ossen. Sindsdien gebruikt ze die kleur vaker. "In een pottenbakkersoven kan, door een zeer speciale manier van branden, het koperglazuur omslaan naar stierenbloedrood, een kleur bij uitstek geschikt voor mijn koeienkunst." ■

“Mijn kunst past perfect bij het boerderijleven”

WIE: TINEKE VAN GILS (63)
UIT: SCHIPLUIDEN
MAAKT: KERAMIEK
INFO: WWW.TINEKEVANGILS.COM